

og gjør det hele Assignationsvæsen til en uheldig Indretning. Assignationer af Gager, af Udbetalingen bør gaae ud fra Ministeren — ja, det gjør det, siger man — og Bogholderen bør være den, der i Ministerens Nærværelse med Lethed kan sige: „der er Linien, udover den kan De ikke komme.“ Der har været meget talt om den meget store Nytte, som Regnskabsretten skulde have, idet ingen Anviisning kunde udbetales, før Regnskabsretten havde erklæret, at den laa indenfor Grænsen af de bevilgede Midler. Saasnart Ministeren giver sin Bogholder den rette Ansvarlighed, saa behøver han for sit Bedkommende ingen anden Regnskabsret; thi han kan bestemme, at ingen Anviisning kan komme til Udbetaling, uden at have været noteret af Bogholderen, saa at, naar Bogføringen er rigtig, kan han til enhver Tid vide, om der er Midler, hvorpaa der kan anvises, eller ikke. Bogholderens Instrux, hans Embedspligt kan være saaledes, at han ikke giver sin Paategning, dersom hændelsesviis Ministeren eller den, som havde anvist, havde anvist udover de Summer, der vare bevilgede til de eller de Formaal. Et velordnet Bogholderi er en vigtig Prøvesteen for al daglig finantfiel Bevægelse. Jeg troer, at Bogholderiet hører under Secretariatet, ligesom jeg ogsaa formener, at der maa være en Bogholder, og at Midlerne findes dertil; thi naar vi gaae disse Departementer og Contoirer igjennem, finde vi, at der er 10 Contoirchefer, og jeg tør sige, at jeg vil sætte en Præmie ud for den, som kan godtgjøre, at over 8 ere nødvendige, saa at der er et Par at spare. Naar man seer denne hele Fordeling efter, saa forekommer det mig, at det ligger aldeles klart for, at der er altfor mange Contoirchefer, som saaledes ere blevne tilbage, men som foreløbig, det indrømmer jeg, maastee ikke kunne gaae bort fra de Steder, hvor de staae; men naar den nye Tingenes Orden indføres lidt mere, saa maae de kunne undværes, og man vil da kunne finde Midler til, uden Besøftning, at skabe et Bogholderi.

Vi komme nu til Fordelingen under Directoraterne. Det første skal omsatte Nærings- og Communal-sager og det andet Landvæsen- og Matricul-sager. Nu er det noget Betyndeligt, at man bestandig hertilands lader,

som om Landvæsen-sager ikke ere Nærings-sager, og som om Nærings-sager heri Landet ikke ere indbefattede under Landvæsen-sager, idet dog Landvæsenet er vor Hovednærings-sag. Det forekommer mig, at Nærings-, Landvæsen- og Communal-sager ligge hinanden meget nærmere end Landvæsen- og Matricul-sager. Hvad er Matricul-sager? Det er, om man saa vil sige, Modaliteten for Skatten; de hænge altsaa sammen med Skattevæsenet. Det er en af de store og gjennemgribende Feil, som ere ved vort Bessatnings- og Opfrævningsvæsen, at Matriculsvæsenet ikke har faaet sin rigtige Beliggenhed og sin rigtige Anvendelse, det hænger, efter min Mening, nøie sammen med Skattevæsenet. Det vilde være langt rigtigere, om eet Departement kom til at indbefatte Matricul- og hele Bessatningsvæsenet, som her ere holdte for sig selv i egne Contoirer, uden at høre til nogen speciel Directeur.

Vi komme nu til det 3die Departement, som vilde blive bedre bestyret ved at forestaaes af Ingeniører, under hvilke hele Bygningsvæsenet saa kunde komme til at høre. Vi vilde da faae mindre at bestille med Bygningsinspecteurer. Vi skulle nu blive af med en Bygningsdirecteur, — det er en Bessignelse, — men vi skulle beholde to Bygningsinspecteurer. Der er Intet vundet derved; jeg siger, vi behøve ikke disse Embedsmænd, men vi behøve disse Mænds Kundskaber. Men, naar man under Departementet kun har forstandige Mænd i Ingenieursfaget, kunne de derfra sendes ud som Bygningsinspecteurer, saamange som man til enhver Tid anseer for nødvendigt, og den Mand, som forstaaer sin Haandtering som Ingenieur, kan see paa et Kirketag ligesaa tilforladeligt som en Muurmester; den, som forstaaer sin Haandtering som Ingenieur, kan see, om Canal- og Veiarbejderne ere gjorte, som de skulle. Ganske anderledes vilde det være, dersom der skulde bygges en Pragtbygning i græsk Stil, saa behøvede vi disse Snirkelmagere; men til alvorlige, bestemte Formaal, til almindelige Statsbygninger, til at paasee Kongens rigtige Anvendelse, behøve vi kun Mænd, der ere dygtige i Ingenieursfaget idethede. Vi kunne lidt efter lidt drage saadanne Mænd ind under Indenrigsministeriet,